

**Паёми иди Фасҳи Патриархи Маскав ва тамоми Рус КИРИЛЛ
ба кашишҳои олимартаба, кашишҳо, диаконҳо, роҳибон ва тамоми
фарзандони боимони Калисои Православии Рус**

*«Файзи Худо, ки барои ҳамаи одамон наҷотбахш аст, зоҳир шудааст»
(Тит. 2, 11)*

**Дилдодагони Худованд ҳазрати кашишҳои олимартаба,
кашишҳо ва диаконҳои парҳезгор, роҳибон ва роҳибаҳои худодӯст,
бародарон ва хоҳарони арҷманд!**

Дар шабе, ки бо нури Худованд мунаввар гашта, саршори тантанаи бузург ва нишоти маънавӣ аз Парвардигори олам буда, бар марг пирӯз шудааст, ба яқояки шумо нидои куҳанро мерасонам, ки собитқадамона дар бораи умедвории ҳамешагии мо гувоҳӣ медиҳад:

МАСЕҲ ЭҲЁ ШУД!

Ҳатто ба ҳадди ночизе дарк кардани он, ки қариб ду ҳазор сол пеш даруни тобути мунири Худованд ба вукӯъ пайваста буд, орзуи бисёр наслҳои мардону занони қудсӣ буд. Онҳо мекӯшиданд, то ба мо дар ҳадде, ки барои ақли маҳдуди инсонӣ имконпазир аст, пардаи ин асрори ҳайратангезро, ки дар ғори мадфани наздики деворҳои куҳани Байтулмуқаддас рух дода буд, бикшоянд. Симоҳоеро чустанд, ки тавонанд моро ба дарки тағйироти воқеан куллие, ки дар он шаб Худо тамоми коинотро бар он ангехт, наздик намоянд.

Ҳазрати Иоанни Златоуст дар бораи ин рӯйдод чунин менависад: *«Рӯзи эҳёи Парвардигори мо Исои Масеҳ – бунлоди олам, оғози оштии, қатъи аъмоли душманона, заволи марг, шикасти иблис аст»* (Суханронӣ дар Фасҳи Қудсӣ).

Дар ростии ин гуфта суҳанони ҳаворӣ Павлус маънии хоссаеро касб мекунанд, ки бархостани Наҷотбахш аз тобутро ба эҷоди навини олам ва офариниши башарияти навин шабеҳ кардааст. *«Касе ки дар Масеҳ аст, махлуқи навест; чизҳои қадима гузаштааст, ва инак ҳама чиз нав шудааст»* (2 Қӯр. 5, 17), – меҳонем мо дар номаи ҳаворӣ ба кӯринтиён.

Эҳёи Худованд Исо – мазмуни аслии паёмии масеҳӣ ба олам аст. Танҳо бо шарофати қурбонии Қолқолто, ки робитаи ногуастание бо Эҳёи шариф дорад, тамоми талошҳои инсонӣ, ки бар Маншай ҳамаи неъматҳо самт гирифтаанд, маъно ва арзиш пайдо мекунанд. Қурбонии Масеҳ посухе бар талошҳои одамони мансуб ба фарҳангу суннатҳои мухталиф дар ҷустори Худованди Зинда буд, ки ба қавли Кутуби Муқаддас, Худованд *«рӯбинӣ надорад, ва аз ҳар қавм ҳар ки аз Ў тарсад ва аз рӯйи адолат рафтор кунад, дар ҳузури Ў мақбул аст»* (Аъм. 10, 34-35), ва *Ў меҳодад, ки ҳамаи одамон наҷот ёбанд ва ба дониши ростӣ бирасанд* (1Тим. 2, 4). Ин талошҳои шадид дар худ орзую умеди миллионҳо одамонро мучассам менамуд, ки дар даврони гуногун беҳуда имконотеро мечустанд, то ҳолати ҳузнангези худро сипарӣ кунанд ва воқеан *«ҳаёт ёбанд ва онро бо фаровонӣ дошта бошанд»* (Юҳ. 10, 10).

Ба вуқӯъ пайваст он чизе ки сарнавишти азали буд. Аз ин пас дигар марг бар инсон чунон ҳоким нест – ва зеро акнун «дар Одам ҳама мемиранд, ончунон дар Масеҳ ҳама зинда мешаванд» (1 Қўр. 15,22). Зеро Фасҳ аз он ҷиҳат муҳимтарин иди масеҳӣ аст, ки Исои ҳақиру абгор аз Назарет, ки аз шарафи Худовандӣ мунаввар гардида буд, «дар рӯзи сеғум эҳё шуд ва барои ҳар ҷисм роҳеро ба сӯйи зинда шудан пас аз марг эҷод кард <...> бигзор Ё Худ ҳамагон, дар ҳама пешсаф бошад» (Ҳусни такрори муноҷотномаи Василийи Кабир).

Имрӯз Масеҳ боз ҳамаи моро ба базми имон, базми Салтанат меҳонад, даъват мекунад, то чашем аз меваҳои қурбонии бахшояндаи Ё, нӯшем аз обе, ки то ҳаёти ҷовидонӣ мечӯшад (Юҳ. 4, 14). Аммо ваҳдати мо бо Худованд наметавонад фақат бо ҳузурамон дар ниёиш ё ҷаҳди шахсии ибодат маҳдуд шавад. Он бояд комилан дар тамоми паҳлуҳои зиндагиамон инъикос ёбад. Мо наметавонем дар сурури бепарвоёна бошем, чун донем, ки дар паҳлуямон одамоне ҳастанд, ки шодии зиндагиро дар Худо дарёфт накардаанд, азияткашида, маҳзун, танҳо, бенаво ё аз бемориҳо ранчуранд. Вазифаи муқаддаси мо ғамхорӣ барои он аст, ки номи Масеҳ дар ҳама ҷо сутуда шавад, то одамоне аъмоли некро, ки ба шарафи Худованд анҷом мешаванд, дида, ба мазҳаби православиё гараванд, қалбҳояшонро ба сӯйи Падаре боз кунанд, Ки дар само аст.

Мутаассифона, иродаи шарии инсонӣ ва васвасаи шайтон ҳанӯз ҳам дар дунё амал мекунад. Аммо набояд дар ботини мо барои яъс ҷой бошад, зеро сарфи назар аз ҳамаи бадбахтиҳо, офатҳо, муноқиша ва рӯёрӯйиҳо, мо медонем, ки *Худованд бар ҷаҳон голиб шудааст* (Юҳ. 16, 33), бар гуноҳу марг пирӯз гаштааст. Ва барои ҳамин мо имкон дорем бо қавлу амал аз неъмате шаҳодат диҳем, ки бароямон ба воситаи тамос бо Наҷотбахш, бо шарофати ҳузур дар Калисои Ё арзонӣ гаштааст. Бигзор дар иҷрои васиятҳои инҷили кӯшо бошем, то чи наздикону чи бегонагон ба мо пайравӣ карда, бихоҳанд ба пирӯзии имон ва ба баракати неъмате, ки аз Худованд бар тамоми фарзандони боимони Ё мерасад, ҳамроҳ шаванд.

Мучаддадан ҳамаи шуморо бо бузургтарин иди Фасҳ, ҷашни Растохези «Исои Масеҳ, ки шоҳиди амин, Нахустзода аз мурдагон ва Фармонфармои подшоҳони замин аст. Ё моро дӯст медорад ва моро аз гуноҳҳоямон ба Хуни Худ халосӣ дод ва моро подшоҳон ва қоҳинони Худо ва Падари Худ гардонд, то абад ҷалол ва салтанат бод, омин». (Вайх. 1, 5-6)

БАРҲАҚ ЭҲЁ ШУД МАСЕҲ!

ПАТРИАРХИ МАСКАВ ВА ТАМОМИ РУС

*Маскав,
Фасҳи Масеҳ
с. 2017*